

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 681/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000, ako aj upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 z 18. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 (ďalej len „napadnuté konanie“), ako aj upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 z 18. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté upovedomenie“).

Zo sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 14. mája 2018 generálnej prokuratúre podanie označené ako „*Oznámenie o podozrení z protiprávneho konania*“.

Sťažovateľ 5. júna 2018 podal generálnej prokuratúre podanie označené ako „*Návrh na odňatie veci a trestné oznámenie voči podľa môjho názoru mne neznámej skupine osôb pravdepodobne zločineckej skupine*“.

Sťažovateľ podal 25. augusta 2018 Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Banská Bystrica podanie označené ako „*Oznámenie o podozrení z protiprávneho konania*“.

Z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici v upovedomení sp. zn. ORP-772/3-VYS-BB-2018 zo 7. septembra 2018 sťažovateľovi oznámilo, že 7. septembra 2018 bolo jeho trestné oznámenie smerujúce proti prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici [REDACTED] z 25. augusta 2018 postúpené na ďalšie konanie generálnej prokuratúre.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uvádza: „*Generálna prokuratúra SR upovedomením sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000-17 zo dňa 18.10.2018 oznámila sťažovateľovi, že jeho podania zo dňa 14.05.2018, 05.06.2018 a 25.08.2018 boli podľa obsahu vyhodnotené ako opakovaná žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica vo veci sp. zn. 1 KPt 22/15/6600-34 podľa príkazu Generálneho prokurátora SR č. 6/2017 zo dňa 12.05.2017, ktorá sa nevybavuje a aj to, že podanie sťažovateľa neobsahuje nové skutočnosti...*

... *V konaní sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 Generálna prokuratúra SR rozhodovala výlučne v zmysle príkazu Generálneho prokurátora SR č. 6/2017 zo dňa 12.05.2017*

a nerozhodovala podľa zákona č. 301/2005 Z. z. a týmto spôsobom sa sťažovateľovým trestným oznámením nezaoberala zákonným spôsobom. Príkaz Generálneho prokurátora SR č. 6/2017 zo dňa 12. 05.2017 ktorým bol odôvodnený postup porušovateľa vo veci sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 je len internou inštrukciou vo vzťahu k funkčne podriadeným osobám, ktorý nie je súčasťou právneho poriadku SR...

... Sťažovateľ je toho právneho názoru, že orgány činné v trestnom konaní (teda aj Generálna prokuratúra SR) musia rozhodovať o podanom trestnom oznámení vždy výlučne v právnom režime zák. č. 301/2005 Z. z. a vôbec nie podľa interných inštrukcií, ktoré nemajú právnu silu zákona a nie sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky (napr. rozhodovanie o trestnom oznámení v zmysle príkazu vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, podľa pracovnej porady, podľa metodického usmernenia a pod.)...“

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na skutočnosť že „... sťažovateľ podal trestné oznámenia a v súlade s princípom legitímneho očakávania očakával zo strany orgánu činného v trestnom konaní aby v konaní sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 bolo vydané Uznesenia podľa zák. č. 301/2005 Z. z. proti ktorému by mal možnosť podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. zák. č. 301/2005 Z. z. - čo sa vôbec nestalo a preto je toho názoru, že generálna prokuratúra SR porušila jeho právo na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. Podľa názoru sťažovateľa zo strany Generálnej prokuratúry SR, zastúpenej [REDAKOVANÉ] pravdepodobne mohlo dôjsť ku spáchaniu trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 zák. č. 300/2005 Z. z. pretože na podklade trestných oznámení vôbec nedošlo zo strany Generálnej prokuratúry SR v konaní sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 k vydaniu Uznesenia podľa zák. č. 301/2005 Z. z. čím nedošlo k odstráneniu právnej neistoty u sťažovateľa, ktorej vyriešenie legitímne predpokladal a súčasne bola sťažovateľovi následne aj odňatá možnosť podať riadny opravný prostriedok - sťažnosť proti Uzneseniu vydaného podľa zák. č. 301/2005 Z. z.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000 ako aj upovedomením sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000-17 zo dňa 18.10.2018 porušila základné právo sťažovateľa na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky č. 460/1992 Zb. v platnom znení tým, že nerozhodovalo v intenciách zák. č. 301/2005 Z. z., ale výlučne podľa príkazu Generálneho prokurátora SR č. 6/2017 zo dňa 12.05.2017, ktorý nemá právnu silu zákona a tiež nie je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.

(ii) Upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/1 GPt 130/15/1000- 17 zo dňa 18.10.2018 sa v celosti zrušuje.

(iii) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľovi trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť EUR štyridsaťdva centov) na účet jeho advokáta [REDAKOVANÉ], Advokátska kancelária [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] vedeného v Tatra banke, a.s., číslo účtu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa už pri predbežnom prerokovaní, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v napadnutom konaní a napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry z dôvodu, že sťažovateľ podal trestné oznámenie, ale generálna prokuratúra v napadnutom konaní vyhodnotila jeho podanie ako „opakovanú žiadosť na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 1KPt 22/15/6600-34 vrátane podania označeného ako trestné oznámenie zo dňa 25.8.2018 adresovaného Okresnému riaditeľstvu PZ Banská Bystrica ORP-272/3-VYS-2018“ a neposkytla sťažovateľovi v napadnutom upovedomení „skutkovo a právne relevantnú odpoveď“, prečo nepostupovala podľa zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd považuje v prvom za potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom k sťažnosti nepripojil stanovisko prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 1 KPt 22/15/6600 z 23. apríla 2018, z ktorého vychádzala a na ktoré v podrobnostiach odkazuje generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení.

Ústavný súd poukazuje taktiež na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumiť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06). Taktiež podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Ústavný súd k uvedenému uvádza, že z postavenia prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní vyplývajú ich oprávnenia a povinnosti, ktoré sú upravené v jednotlivých ustanoveniach Trestného poriadku, ako aj v ďalšom všeobecne záväznom právnom predpise, ktorým je zákon o prokuratúre, ale aj v interných právnych normách vydaných generálnym prokurátorom.

Pre posúdenie príslušnosti orgánu na vybavenie podania je vždy rozhodujúci obsah podania, nie jeho označenie. Platná právna úprava v § 62 ods. 1 Trestného poriadku ukladá orgánom činným v trestnom konaní a tiež § 31 ods. 4 zákona o prokuratúre prokurátorom povinnosť posudzovať podanie podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené.

Zákonnou povinnosťou prokuratúry bolo na podania oznamovateľa reagovať primeraným spôsobom. Ústavný súd po oboznámení so sťažnosťou a prílohami konštatuje, že pri preskúmaní postupu generálnej prokuratúry v napadnutom konaní nezistil v postupe generálnej prokuratúry pri vybavovaní podania sťažovateľa (nazvaného sťažovateľom

„Oznámenie o podozrení z protiprávneho konania“, pozn.) žiadne skutočnosti, ktoré by umožňovali vysloviť záver o porušení sťažovateľom uvádzaného základného práva na inú ochranu podľa čl. 46 ústavy. Generálna prokuratúra sa neodmietla zaoberať podaním sťažovateľa, ale tento vyhodnotila ako „opakovanú žiadosť na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 1KPt 22/15/6600-34“, ktorá sa v súlade s čl. 2 ods. 2 príkazu generálneho prokurátora č. 6/2017 z 12. mája 2017 nevybavuje.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že postup generálnej prokuratúry v napadnutom konaní, o ktorom bol sťažovateľ vyrozumiený napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry, nie je poznačený takými pochybeniami ústavnej intenzity, na základe ktorých by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o porušení v sťažnosti označeného práva sťažovateľa. Sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018